

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11000/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., као правних следбеника сада покојног тужиоца ЂЂ, бившег из села ..., Град ..., чији је заједнички пуномоћник Душица Лепојевић, адвокат из ..., против тужених ЕЕ из ..., на непознатом месту боравишта, кога заступа привремени заступник Небојша Вујадиновић, адвокат из ..., Републике Србије - Основни суд у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Краљеву, ЖЖ из ..., чији је пуномоћник Александар Пејчић, адвокат из ..., ЗЗ из ..., чији је пуномоћник Војислав Станарчић, адвокат из ... и ИИ из ..., чији је пуномоћник Гордана Јездић, адвокат из ..., ради поништаја уговора, накнаде материјалне штете и враћања стеченог без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 446/20 од 02.10.2020. године, у седници одржаној 01.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 446/20 од 02.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 446/20 од 02.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог ИИ за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 446/20 од 02.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца, као правних следбеника сада покојног тужиоца ЂЂ, бившег из села ..., Град ... и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П 1068/17 од 10.11.2017. године у делу којим је одбијен тужбени захтев да се обавезу тужени Република Србија, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, власник Агенције за промет непокретности „Стан промет“ Крагујевац, да солидарно тужиоцу плате штету од 35.000 евра са каматом коју утврђује Европска централна банка почев од 25.09.2012. године до исплате у динарској противвредности према најповољнијем курсу по коме пословне банке продају ову валуту на дан исплате и износ од 22.745,00 динара на име накнаде штете за плаћену таксу на оверу уговора, те тужилац обавезан да накнади парничне трошкове туженој ЗЗ од 22.500,00 динара и туженом ИИ од

171.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи по члану 404. ЗПП.

Тужени ИИ је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда заснована је на закључку да утврђене радње тужених ЖЖ, ЗЗ и ИИ, по правилима садржаним у одредбама чланова 154, 172. став 1. и 158. Закона о облигационим односима, не воде солидарној обавези ових физичких лица и тужене Републике Србије да тужиоцу надокнаде штету која је резултат скривљених радњи туженог ЕЕ из Правноснажна пресуда заснована је на становишту да су тужене ЖЖ и ЗЗ, запослене у суду, испољиле степен пажње који је одговарајући стандарду службене обавезе приликом овере потписа на уговору, следом чега не постоји ни њихова, а ни одговорност тужене Републике Србије за спорну штету. Закључак је и да утврђене радње туженог ИИ, власника посредничке агенције не одступају од стандарда професионалне пажње посредника у промету непокретности. У парницама за накнаду штете одлуке суда условљене су чињеницама утврђеним у сваком конкретном случају, а институт посебне ревизије резервисан је за питања примене материјалног права, тако да чињенична питања на која се ревизијом указују остају без значаја за одлучивање. Пошто тужиоци не прилажу правноснажне пресуде као доказ различитог поступања у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, а по оцени Врховног суда не постоје ни друга правна питања која би у конкретној чињеничној ситуацији, у којој је спорна штета резултат скривљених радњи туженог ЕЕ због којих је осуђен пресудом кривичног суда, оправдавала одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној, одлука у ставу првом изреке, донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне по члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 30.07.2014. године. Вредност предмета спора по члану 28. став 1. ЗПП представља динарску противвредност од 35.195 евра (средњи курс евра на дан подношења тужбе је био 116,61 динара) и не прелази законски цензус који омогућује изјављивање ревизије.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**